

VARMISTIN

Hämeen maakuntajoukkojen lehti 3/26

HISTORIALLINEN HÄMEEN RATSUJÄÄKÄRIPATALJOONA

Kansainvälistä yhteistyötä:
Summer Blade, Nijmegen ja Spur Ride

Voiko koira olla osana
maakuntajoukkoa?

Hälvälän pitkä
historia

Panssariprikaatin saapumiserän 2/26 sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuus järjestettiin Heinolassa torstaina 13. elokuuta 2026.

VARMISTIN

VARMISTIN on Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy joulukuussa 2026. Aineisto sitä varten on toimitettava 15.11.2026 mennessä.

ISSN 2242-4679 (painettu)
ISSN 2737-2685 (verkkojulkaisu)

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Hämeen aluetoimisto

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite: Kirkkokatu 12
0299 484 190 (ma-pe virka-aikana)

VMP-upseeri

kapteeni Jesse Ikävalko
jesse.ikavalko@mil.fi

Alueupseeri

kapteeni Timo Matilainen
0299 484 122
timo.matilainen@mil.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@phmaakk.fi

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

Kuvat kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Jenni Paasio ja Kari I. Mattila

VARMISTIN RY
www.varmistin.fi
www.facebook.com/varmistin
www.instagram.com/varmistin
[@varmistin](https://www.linkedin.com/company/varmistin) #varmistin

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA
www.maakuntakomppania.fi
www.facebook.com/phmaakk
www.instagram.com/phmaakk
@phmaakk #phmaakk

Siviilikoirallekin voi kouluttaa tärkeitä taitoja, joista voi olla hyötyä monenlaisessa tilanteessa. Esimerkiksi MPK järjestää koirille ja koiranohjaajille kursseja poikkeusoloissa toimimista ajatellen.

VARMISTIN NRO 3

11.9.2026

18. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

Puheenjohtaja 5

MKJ 6

Aluetoimisto 8

Heinolan valatilaisuus 9

Summer Blade 10

Nijmegen 13

PHMAAKKK9 16

Spur Ride 18

Hälvälän historiaa 21

PÄÄTOIMITTAJA

Kuva:
Timo
Vento

Hennala herää -yhdistys järjestää vuosittain perinnetapahtuman Hennalaan ja pitää yllä alueen kulttuurihistoriaa. Tänä vuonna maanpuolustuspäivää ei kuitenkaan järjestetty Hennalassa, koska Hämeen panssaripataljoona ja Hämeen aluetoimisto järjestivät torstaina 13.8.2026 Heinolan urheilupuistossa sotilasvalatilaisuuden, joka osaltaan korvasi perinteisen maanpuolustustapahtuman. Tästä tilaisuudesta puheenjohtajamme mietteitä sivulla yhdeksän. Perinteinen seppelleenlasku marsalkka Mannerheimin patsaalle (kuva) ja Evakkopatsaalle suoritettiin silti alun perin tapahtumalle suunniteltuna päivänä eli sunnuntaina 16.8.2026. Meitä oli pieni osasto paikalla suorittamassa kukkalaitteiden laskun molemmille patsaille, ja muutama yleisön edustajakin oli eksynyt katsomaan.

Paikallisesta siirrymme kauemmas maailmalle: tässä lehdessä on nimittäin tiukka katsaus kansainväliseen yhteistyöhön monissa eri maissa. Suomalaiset reserviläiset ovat osaavia ja innokkaita, kuten näistekin kertomuksistakin käy ilmi. Nijmegenin marssi, Spur Ride sekä Summer Blade -harjoitus ovat tapahtumia, joihin Suomesta on osallistuttu hyvällä menestyksellä jo useiden vuosien ajan. Aiempia raportteja pääsee lukemaan vanhoista Varmistin-lehdistä osoitteessa: varmistin.fi/lehtiarkisto.

Sitten aiheeseen, jota ei ole kovinkaan paljon sivuttu näillä sivuilla, nimittäin koiriin. Joku on joskus saattanut huomata, että jossain harjoituksessa on ollut mukana koira tai koiria. Joskus reserviläisillä on ollut mahdollisuus ottaa koira mukaan harjoitukseen, ja joskus koira on päässyt toimintaan mukaan – toki koulutustaustan mukaan. Näistä pitää kuitenkin aina sopia erikseen järjestävän tahon kanssa hyvissä ajoin etukäteen.

Päijät-Hämeen maakuntakomppanialle on nyt tarjoutunut tilaisuus hyödyntää uutta resurssia koiran muodossa. Kenel Tunte Mattoman on mahdollistanut erälle komppanian reserviläistaistelijalle ottaa koira koulutettavaksi ja osallistumaan tietyn ehdoin harjoituksiin. Tavoitteena on lisätä maakuntakomppanian suorituskkyä, vaikka virallisesti koira onkin täysin yksityisomistuksessa eikä se ole tassutellut sitoumusta komppaniaan tai haukkunut itseään Puolustusvoimien palvelukseen. Tässä lehdessä aloitamme kasvattajan esittelyllä, ja toivottavasti saamme myöhemmin kertoa, miten koulutus etenee, ja miten koira on joukkoon solahdanut.

Vauhdikasta loppuvuotta!
Jenni

Varmistin ry – Hämeen maakuntajoukon tukiyhdistys

Maakuntajoukko on Puolustusvoimien poikkeusolojen joukko, joka koostuu pääosin maakunnan alueella asuvista reserviläisistä.

Tukiyhdistys on rekisteröity yhdistys, joka parantaa maakuntajoukon koulutus- ja toimintaedellytyksiä suoraan joukolle ohjattavalla taloudellisella ja muulla tuella.

Puolustusvoimat varustaa ja kouluttaa poikkeusolojen joukot – myös paikallisjoukot. Kaikkea rauhan ajan kouluttautumiseen ja valmiuden kehittämiseen tarpeellista ei kuitenkaan ole resurssisyydestä mahdollista osoittaa erityisen aktiivisesti kehittyvälle joukolle. Osa Puolustusvoimien resursseista voi myös olla käytettävissä vain poikkeusoloissa. Siksi täydentävä tuki on tarpeen.

Tuki maakuntajoukolle on tuki kotiseudun turvallisuudelle.

Kerätyillä varoilla tuetaan vapaaehtoista maanpuolustuskoulutusta erityisesti Hämeen maakuntajoukon jäsenten osaamista kehittäen. Varoilla tuetaan maakuntajoukon kouluttajien ja asiantuntijoiden osallistumista maksullisiin kouluttaja- ja muita oikeuksia antaviin koulutuksiin sekä osaamista kehittäviin koulutuksiin, maksetaan kutsuttujen ulkopuolisten kouluttajien palkkioita. Varoilla hankitaan koulutus- ja koulutuksessa tarvittavaa välineistöä ja tarvikkeita. Varoja voidaan käyttää myös maakuntajoukon koulutuksen tarvitsemien palvelujen, esimerkiksi tietotekniikka- ja televiestintäpalvelujen sekä tilapalvelujen, hankkimiseen.

VARMISTIN

Puheenjohtaja

Maanpuolustuksesta ei ole vara tinkiä – näin on poliittisten toimijoiden toimesta aika vahvasti sanoitettu. Tuota varmaan kukaan meistä ei kiistä. Tuo ajatus sisältää kuitenkin myös riskejä, kuten vaikkapa ajatuksen, että yhteiskunta hoitaa.

Yhteiskunta on toki panostanut ja panostamassa merkittävästi läpi koko toimintakentän. Uusia toimintamalleja ja rakenteita on tulossa, niistä kuulemme julkisuudessa varmaan lisää ennen seuraavia eduskuntavaaleja. Mutta se ei tule riittämään!

Isot laivat kääntyvät hitaasti ja ratkaisuja tehdään vielä aika vahvasti pidemmän tähtäimen suunnittelulla. Hankinnat ja kokeilut vievät aikaa. Ja se aika on aina pois osaamisen paikallisesta kehittämisestä. Vaikka Puolustusvoimissa on nyt panostettu innovaatioiden esiin saamiseen (ihan oma osaajaryhmä on muodostettu), niin sen ryhmän koko on marginaalinen maakuntajoukkoihin, saati sitten koko reserviin nähden.

Ketteryys ja paikallisuus ovat kesän jäljiltä nousseet entistä vahvemmin myös Varmistin ry:n pöydälle. Olemme saaneet kahdelta taholta tukipyyntöä meidän toimintamallimme jalkauttamisesta heidän alueilleen. Tarve on siis

tunnistettu ja kasvava, kaikesta yhteiskunnan panostuksesta huolimatta.

Oman arkeni (olen mukana eräässä yhtiössä) kautta näen miten kaksikäyttöteknologiat ja perinteisten mallien uudelleen soveltaminen ovat kasvava trendi. Toiminnan ja kehittämisen syklejä mitataan kuukausissa, ei vuosissa.

Näistä nouseekin kaksi pyyntöäni sinulle.

1. Ole avoimin mielin ja uskalla pohtia, mitä / miten / missä voitaisiin toimia teknologiaa uudella tavalla hyödyntäen paremmin.
2. Uskalla kysyä ja ehdottaa uusia ratkaisuja. Jos tuntuu, että ideastasi olisi liiketoiminnaksi, mutta olet epävarma miten, niin kysy vaikka minulta, miten kannattaa edetä.

P.S. Nautitaan luonnosta, vielä sieltä saa voimaa ja intoa eloon!

Turvallisin terveisin

Kari I. Mattila
p. 0400 428 950
kari.i.mattila@varmistin.fi

Tartu toimeen! Osallistu turvallisuuden tekemiseen: www.varmistin.fi

Liity henkilöjäseneksi.

Varmistimen henkilöjäsen saa kotiinsa tai sähköpostiinsa Varmistin-lehden, jossa tuettavan joukon toiminta tulee eläväksi. Varmistin on myös ampumaseura, jolla on ratavuoroja ja koulutusta. 37 euron jäsenmaksusta jäävä tuotto-osuus käytetään muiden varojen tapaan tukemiseen. Liity verkossa: varmistin.fi – Liity jäseneksi.

Liitä yrityksesi tai yhteisösi kannatusjäseneksi.

Kannatusjäsenmaksu on 100 euroa tai vapaavalintainen suurempi summa. Se käytetään suoraan tukeen. Liity verkossa: varmistin.fi – Jäsenlomake. Kannatusjäsenmaksu laskutetaan antamaasi osoitteeseen.

Laita ilmoitus Varmistin-lehteen.

Varmistin-lehti tavoittaa maanpuolustuksen ja turvallisuuden ydinjoukon Hämeessä. Se jaetaan jäsenten lisäksi kirjastoihin ja tärkeimmille sidosryhmille. Ilmoitus Varmis-

timessa on vahva viesti yrityksesi osallistumisesta yhteisen turvallisuuden tekemiseen. Hinnat alkaen 50 euroa. Ks. varmistin.fi - Mediakortti.

Varmistin ry. voi sääntöjensä mukaan vastaanottaa rahatai tavaralahjoituksia tahoilta, jotka sitoutuvat yhdistyksen sääntöjen mukaiseen varojen käyttöön, tai perintöjä tahoilta, joiden tiedetään hyväksyneen yhdistyksen tarkoituksiperät. Tavaralahjoitusten tulee olla tuettavan joukon käyttöön sopivia, sillä yhdistyksellä ei ole edellytyksiä tavaran myyntitoimintaan.

KERÄYSTIEDOT

Tilinumero IBAN FI21 4212 0010 3108 58, BIC ITELFIHH
Rahankeräysluvan saaja ja toimeenpanija: Varmistin ry.
Rahankeräysluvan myöntäjä: Poliisihallitus
Luvan numero: RA/2022/249 (21.2.2022)
Keräyksen toimeenpano-aika: 21.2.2022–

TIEDOTUS

19ELO26 pidetyssä pataljoonan johto-osien kokouksessa pataljoonan komentaja, everstiluutnantti Kimmo Alesmaa, tiedotti, että pataljoonamme ottaa käyttöönsä Hämeen Ratsujääkäripataljoonan nimen, lipun ja tunnukset.

Kun Päijät-Hämeen ja Kanta-Hämeen pataljoonat yhdistettiin, alettiin yhteiselle pataljoonalle etsiä uutta nimeä ja tunnuksia. Sotilasmestari Sippolan ajatuksesta ja Ratsumieskillan tuella laadin esityksen Hämeen Ratsujääkäripataljoonan nimen, lipun ja tunnusten käyttöönotosta.

Vuosi sitten esitys lähetettiin komentajan toimesta Panssariprikaatiin ylemmän johtoportaahan arvioitavaksi. Käyttöön tuleva hihamerkki valittiin yhdessä Kanta-Hämeen Maakuntakomppanian ja Hämeen Alueoimiston henkilöstön kanssa.

Esitys:

Miksi Hämeen Paikallispataljoonan tulisi ottaa käyttöönsä Hämeen Ratsujääkäripataljoonan nimi, tunnukset ja lippu?

1. Historiallinen jatkuvuus

- Hämeen Ratsujääkäripataljoona (HämRjP) on Hämeen maakunnan tunnetuin ja perinteikkäin sotilasyksikkö, jonka juuret ulottuvat Hämeen Ratsurykmenttiin (1918–1919) ja aina Ruotsin vallan ajan hämäläisiin ratsuväkijoukkoihin (1600-luvulta lähtien).
- Pataljoona palveli eri aikakausien sodissa ja rauhanajan puolustusratkaisuissa: Vapaussota (1918), talvisota ja jatkosota.
- ”Kylmän sodan kauden” joukkotuotanto Lahdessa (Henala) vuoden 2014 lakkautukseen asti.
- Hämeen Paikallispataljoona voisi nähdä itsensä luontevana jatkumona tälle perinteelle.

2. Koko Hämeen maakunnan symboli

- Vaikka Hämeen Ratsujääkäripataljoona toimi fyysisesti Lappeenrannassa ja Lahdessa, sen nimi ja perinne juontuvat koko Hämeen historialliseen maakuntaan.
- Hämeen Paikallispataljoonan alueellinen vastuu kattaa sekä Kanta-Hämeen että Päijät-Hämeen, mikä tekee nimen ”Häme” käytöstä luontevan.
- Näin uusi pataljoona ei aloittaisi ”tyhjästä” uutta heraldiikkaa, vaan jatkaisi hämäläisten joukkojen historiallista linjaa.

3. Perinteiden vaaliminen ja sotilaskulttuuri

- Puolustusvoimat korostaa voimakkaasti perinteiden vaalimista: joukkoyksiköt jatkavat aikaisempien yksiköiden lippuja, tunnuksia ja kunniapäiviä.
- HämRjP:n lipulla, tunnuksilla ja juhlaperinteillä on vakiintunut ja tunnistettava asema suomalaisessa sotilasperinteessä. Näiden siirtäminen uudelle pataljoonalle loisi välittömästi arvokkuutta ja yhteenkuuluvuutta, joka muuten pitäisi rakentaa alusta asti.

4. Sotilashistorialliset yhtymäkohdat

- Hämeen Ratsujääkäripataljoona oli maakunnallisesti merkittävä joukko, joka koulutti kymmeniä tuhansia varusmiehiä 1900-luvulla ja 2000-luvun alussa.
- Monet Kanta- ja Päijät-Hämeen miehet ovat palvelleet juuri tässä pataljoonassa – sillä on siis vahva alueellinen muistijälki ja veteraaniperinne.
- Uuden pataljoonan on helpompi rakentaa identiteettiä, kun se voi nojata tähän tunnettuun sotilashistoriaan.

5. Symbolinen voima ja yhteisöllisyys

- Pataljoonan nimi ja lippu ovat symboleja, jotka yhdistävät menneisyyden, nykyhetken ja tulevaisuuden.
- Kun Hämeen Paikallispataljoona ottaa käyttöönsä HämRjP:n perinteet, se:
 - Antaa kunniaa aiemmille sukupolville.
 - Sitouttaa nykyiset ja tulevat sotilaat osaksi arvokasta jatkumoa.
 - Vahvistaa yhteyttä koko Hämeen alueen väestön ja puolustusvoimien välillä.

6. Käytännöllinen näkökulma

- Uuden tunnuksen ja heraldiikan kehittäminen vie aikaa ja resursseja.
- HämRjP:n liput, tunnukset ja visuaaliset symbolit ovat jo valmiina ja vakiintuneita. Niiden käyttöön ottaminen olisi luonnollista, kustannustehokasta ja sotilasperinteen mukaista.

Hämeen Paikallispataljoona ja Hämeen Ratsujääkäripataljoonan perinteet

Itsenäisyyden ajan alkuperä

Hämeen Ratsujääkäripataljoonan perinteet juontavat Joensuuhun helmi–maaliskuussa 1918, jolloin perustettiin Karjalan Ratsujääkärirykmentti. Sen päällystö koostui Jääkäripataljoona 27:n ratsuosaston Saksassa koulutetuista miehistä – eli samaa jääkäriperinnettä, joka on suomalaisen sotilaskoulutuksen kivijalka.

Hämeenlinna ja maakunnallinen side

Vuonna 1919 rykmentti siirrettiin Kuopion kautta Hämeenlinnaan, jossa se nimettiin maakunnan mukaan Hämeen Ratsurykmentiksi. Rykmentin lippu vihittiin 16.5.1920 Helsingissä, ja seuraavana päivänä lippu esiteltiin Hämeenlinnan torilla. Paikalla olivat myös lipun lahjoittaneet tamperelaisnaiset, mikä symboloi koko maakunnan yhteistä tukea. Tämä kytkee yksikön pysyvästi Hämeenlinnaan ja koko Hämeen maakuntaan.

Ratsuväkiprikaati ja Hämeen kutsuntapiiri

Kun Ratsuväkiprikaati koottiin 1921 Lappeenrantaan, myös Hämeen Ratsurykmentti siirtyi sinne. 1920–1930-luvuilla merkittävä osa varusmiehistä tuli Hämeen kutsuntapiiristä – perinne sitoo yksikön kiinteästi Hämeen alueeseen.

Sodan jälkeinen aika ja yhteydet Kanta-Hämeeseen

HRR jalkautettiin Kouvolassa 1944 ja sen kotivaruskunnaksi tuli Lahti (Hennala). Rauhanajan organisaatiossa pataljoonan kokoinen joukko kuului Kevyeen prikaatiin (myöh. Panssariprikaatiin), jonka esikunta sijaitsi Hämeenlinnassa. Hennalan ahtauden vuoksi yksi komppania ja viestiosasto toimivat Parolassa noin vuoden ajan. 1950–60-luvuilla pataljoonan varusmiesaliupseerit koulutettiin Panssarikoulussa Parolassa ennen kuin oma AUK aloitti Hennalassa 1970. Näin ollen Hämeen Ratsujääkäripataljoonalla on todellinen toiminnallinen kytkös Hämeenlinnaan ja Kanta-Hämeeseen, ei vain nimellinen.

Perinteiden jatkumo ja lippu

Kun Hämeen Rykmentti (ja HämRjP) lakkautettiin 2014, Puolustusvoimat ja Ratsumieskilta sopivat perinteiden siirtymisestä Panssariprikaatin ja Ratsumieskillan vastuulle. Ratsumiesten perinnekomentajana toimii Hämeen aluetuomiston päällikkö.

Pataljoonan lippu on edelleen olemassa, se on uusittu 2000-luvulla ja on erinomaisessa kunnossa. Lipun käytössä on ollut perinneasuisen lippuvartion mukanaolo – tätä käytäntöä voidaan jatkaa uuden pataljoonan yhteydessä.

Yhtymäkohdat ja perustelut uudelle Hämeen Paikallispataljoonalle

Uusi Hämeen Paikallispataljoona yhdistää Kanta-Hämeen ja Päijät-Hämeen – aivan kuten Hämeen Ratsujääkäripataljoona historiallisesti on yhdistänyt varusmiehiä laajalta Hämeen alueelta. Perinteiden jatkaminen korostaa Maakunnallista yhteenkuuluvuutta. Historiallista jatkuvuutta jääkäreistä ja ratsuväestä nykypäivän puolustusvoimiin. Kulttuurista ja seremoniallista symboliikkaa, joka on arvokas myös kansainvälisessä (NATO) sotilasperinteessä.

Hämeen Ratsujääkäripataljoona ei siis ole vain nimellinen perinne, vaan sillä on todellinen historiallinen ja maantieteellinen kytkös sekä Kanta- että Päijät-Hämeeseen. Sen lippu, tunnukset ja perinteet muodostavat valmiin, arvokkaan perustan uudelle Hämeen Paikallispataljoonalle. Perinteen jatkaminen vahvistaa maakunnallista yhtenäisyyttä, puolustusvoimien jatkuvuutta ja liittää uuden pataljoonan osaksi laajempaa läntistä ratsuväkiperinnettä.

Esitys laadittu yhteistyössä Ratsumieskillan Matti Hilskan kanssa.

Juha Mustonen

Kuvat: Matti Hilskan kokoelmasta. Hämeenlinna 1920.

Heraldinen selitys:

Mustassa kentässä kultainen hirven pääkallo, jonka leuan takana kulkee deviisinauha. Tunnus mukailee Hämeen Ratsujääkäripataljoonan erikoismerkkiä. Käyttöön otettava merkki on muunnettu muodoltaan sopimaan puolustusvoimien maastopuvun tarranauhakenttään. Deviisinauhan kaari lainaa muotonsa perinteisestä maakuntajoukkojen hihamerkistä. Kentän väri tulee yhteydestä Panssariprikaatiin.

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania säilyttää perinteikkään Vellamo-tunnuksensa. Tunnus on ollut käytössä lähes komppanian perustamisesta lähtien, ja sillä on vahva side Päijät-Hämeeseen sekä yksikköemme perinteisiin.

Kanta-Hämeen Komppania säilyttäneen myös oman tunnuksensa.

Ratsuväessä komppaniaa kutsutaan eskadroonaksi. Näin ollen Päijät-Hämeen Maakuntakomppania on myös Päijät-Hämeen Maakuntaeskadroona ja vastaavasti Kanta-Hämeen Maakuntakomppania on myös Kanta-Hämeen Maakuntaeskadroona.

ALUETOIMISTO

Tervehdys

Aloitin Hämeen aluetoimistolla 1.7.2026 osastoesiupseerin tehtävässä. Tätä ennen olen palvellut Riihimäen varuskunnassa erinäisissä yksikkö- ja joukkoyksikkötason tehtävissä.

Sodankäynti on jatkuvassa muutoksessa. Sota Ukrainassa on jälleen osoittanut kuinka sodan paineessa ase-vas- ta-ase-sykli liikkuu varsin nopeasti. Toisen kehittäessä toimivan taisteluteknisen tavan esim. droonien käytön, toinen kehittää tätä vastaan torjuntakyvyn. Huolimatta viime vuosina tapahtuneista nopeista muutoksista, on kuitenkin selvää, että sodankäynnin keskiössä on edelleen osaava, motivoitunut ja tehtävään koulutettu henkilöstö. Suomen sodanaikaiset joukot koostuvat pääosin reserviläisistä ja vahva reserviläispohja on puolustuksemme kivijalka. Tätä kirjoittaessa olen päässyt osallistumaan itselleni ensimmäistä kertaa Päijät-Hämeen reserviläisten järjestä-

mään omaehtoiseen kertausharjoitukseen. Harjoitus sujui omasta näkökulmastani hyvin, ja oli ilo seurata omatoimista ja hyvähenkistä toimintaa!

Osallistuimme työporukalla 13.8. Heinolassa järjestettyyn Hämeen panssaripataljoonan varusmiesten valapäivään. Eräs jo hieman iäkkäämpi herrasmies kertoi käyneensä varusmiespalveluksen 60-luvulla. Tuolloin koulutuskäytössä olivat Nikita (T-55) ja Comet. Kysyessäni minkä maalainen tämä Comet-vaunu oli, sain selvän vastauksen: brittiläisten. Aina oppii uutta!

Yhteistyöterveisin

*Petteri Mäntymäki
HÄMALTSTO osastoesiupseeri*

Valasta ajatuksia

Olimme Varmistimen puitteissa Heinolan valatilaisuudessa mukana. Omalta osaltani varsinainen valan vannominen jäi läheltä näkemättä, toki hyvästä syystä. Oli nimittäin sen verran ihmisiä liikenteessä koko päivän.

Muistan toki oman valatilaisuuteni. Mutta Heinolassa koin täysin ulkopuolisena vielä ihan uuden maailman. Meidän pisteellämme kävi useampiakin läheisen valan takia tulleita perheenjäseniä. Ja kentällä kävellessä kuulin ihmisten juttelevan valasta ja niistä tunteista mitä se herätti.

Suomalaisten maanpuolustustahto on todella korkealla, neljä viidestä on valmis puolustamaan maatamme, verrattuna vaikkapa EU:n keskiarvoon, joka on noin joka kolmas. Uskon, että tähän yksi syy on yhdessä koettu ja jaettu valatilaisuus. Omaiset, olipa heillä omaa kokemusta rivissä seisomisesta tai ei, näkevät ja kuulevat miten heidän läheisensä yhtenä monista ovat valmiita puolustamaan Suomea.

Olemme maailman onnellisin maa. Onnellisuutta rakentaa monen mukaan mm. seuraavat viisi tekijää:

- Positiiviset tunteet
- Osallisuus
- Ihmissuhteet
- Merkitys
- Aikaansaaminen

Ainakin minulle noita kaikkia näkyy valatilaisuudessa olleissa ihmisissä, niin valan vannoneissa / juhlallisen vakuutuksen antaneissa kuin heidän läheisissään.

Keskusteluissa vanhempien kanssa tuli vahvasti esiin positiiviset tunteet, kuinka syvästi ja positiivisesti he kokivatkaan nähdessään oman läheisen kentällä. Juttelut valan vannoneiden kanssa tuolla ja aiemmin ovat tehneet näkyväksi merkityksen kokemuksen. PV:n slogan ”tee työtä jolla on merkitystä” pätee todella suureen osan varusmiehiä.

Osallisuus, kuuluminen pitkään ketjuun ja samalla oleminen osa yhteisöä tuottaa myös hyvää. Kaverista pidetään huolta ja samalla saadaan tukea ja turvaa itselle. Ja tietysti tuo aikaansaaminen, osaamisen kehittäminen on edennyt niin, että on päästy valan vannomisen / juhlallisen vakuutuksen vaiheeseen.

Valatilaisuus on muodollisuus, mutta samalla se on erittäin vahva yhteisöllinen kokemus ja muistijälki pitkälle tulevaan. Uskonkin, että meidän, moneen muuhun maahan nähden vahva, yhteisöllisyytemme osin ponnistaa juurintin käymisestä, siellä koetusta ja saadusta yhteisöllisyydestä. Yhteisöllisyys on merkittävä voimavara niin yksilön, yksikön kuin yhteiskunnankin tasolla.

Yhteiskuntana ja kansana tuota yhteisöllisyyttä ja yhteistä kokemusta pitää vaalia ja huolehtia jatkumon säilymisestä. Ilolla tervehdinkin viestiä, jonka mukaan Hämeen alueella on tulossa jatkumoa valatilaisuuksien viemisestä eri puolille maakuntaa.

Valatilaisuuden merkityksestä omaa vahvaa todistustaan antaa myös osallistujamäärä. Kuulin, että poliisi oli arvioinut paikalla olleen jopa 5–6 tuhatta ihmistä!

Teksti ja kuvat: Kari I. Mattila

Summer Blade 2026 – Jalkaväkioppia Tšekeistä

Tšekeissä 6.-13.6.2026 pidettyyn 72. mekanisoidun pataljoonan Summer Blade 2026 -harjoitukseen osallistui reserviläisiä Suomesta. Kutsu osallistua harjoitukseen kohdistettiin niille reserviläisille, joilla oli jo aiempaa kokemusta yhteistyöstä muun muassa Sysmän talvikurssilta, johon saapuu vuosittain kansainvälisiä vieraita ja osallistujia useista eri maista.

Lähes kaikkia Summer Blade 2026 -harjoitukseen osallistuneita henkilöitä kansalaisuuksista riippumatta yhdisti vapaaehtoisuus. 72. mekanisoidun pataljoonan jäsenet koostuvat pääosin vapaaehtoisista, joilla on suomalaisten reserviläisten tapaan siviiliammatti ja samanlaiset normaaliiin arkeen liittyvät velvoitteet. Sotilastaitoja kehitetään usein työ-, opiskelu- ja perhe-elämän rinnalla. Harjoitukseen osallistui lisäksi Tanskan kodinturvajoukkojen jäseniä, joiden toiminta perustuu myös vapaaehtoisuuteen sekä oman kotiseudun paikallistuntemukseen, joka on Suomesakin keskeistä etenkin maakuntajoukoissa.

Harjoitus oli luonteeltaan koulutuksellinen, ja jokaiselle päivälle oli oma koulutusaihe. Harjoituksen koulutusaiheina olivat: Juoksuhautojen valtaaminen BMP-2-rynnäköpanssavaunun tukemana, ampumakoulutus rynnäkökivääreillä ja pistooleilla, sekä taistelu rakennetulla alueella (TRA). Moniin koulutusaiheisiin liittyi miehitettävien ilmailun (UAS) osioita, jotka tuottivat esimerkiksi tiedustelutietoa vihollisen toiminnasta. TRA-osiossa päästiin muun muassa tutustumaan sisätiloissa käytettä-

vien dronejen toimintaan osana ryhmän rakennuksen haluttuunottoa.

Koulutus toteutettiin ryhmissä, joissa osallistujien kansalaisuuksia oli sekoitettu. Vaikka eri koulutusaiheiden kouluttajina toimivat isäntämaan kirkikouluttajat, ryhmissä päästiin tutustumaan tšekien, tanskalaisten ja suomalaisten tapaan toimia. Sekoitettujen ryhmien pakottivat eri kansalaisuudet kommunikoidaan englanniksi, ja sovittamaan yhteen erilaisia perustaistelumenetelmiä ja toimintamalleja. Vaikka menetelmissä ja toimintamalleissa olikin eroavuuksia, yhteistoiminta oli lähes saumatonta koko harjoituksen aikana. Kyky monikansalliseen yhteistyöhön onkin keskeistä konkreettisen Natoyhteensopivuuden kehittämisen näkökulmasta!

Harjoituksen isäntänä toiminut 72. mekanisoitu pataljoona, piti lähes poikkeuksellisen hyvää huolta kansainvälisistä vieraistaan. Maahan saapumispäivänä, suomalaisille ja tanskalaisille vieraille pidettiin kierros sekä Prahan sotahistorian museossa, että kaupungin kulttuurishistoriallisesti merkittävässä sijainneissa. Tämä kierros taustoitti hyvin ulkomailta saapuville vieraille Tšekien rikasta kulttuuria ja perinteitä. Isäntäorganisaatio järjesti harjoitusalueelle ja lentokentälle linja-autokuljetukset, ja varmisti koko vierailun ajan, että kansainväliset osallistujat saivat laadukasta koulutusta ja tukea kaikkiin tarvitsemiinsa asioihin.

Teksti: Paavo Piironen

Ratapäivä.

Tanskalaista taistelija onnitellaan 50-vuotissyntymäpäivän johdosta.

Summer Blade -kokemukset

Harjoituksen tarkoitus oli edistää yhteistyötä osallistuvien maiden välillä ja yksilötasolla oppia juoksuhaudataistelun perusteita, sekä pientä pintaraapaisua tšekkiläisten toimintamalleihin TRA:ssa. Omina henkilökohtaisina tavoitteina pidin luottamuksen saamista omaan tekemiseen sekä kokemuksia kansainvälisestä toiminnasta. Ennakkoon ilmoitettu harjoituksen sisältö oli erittäin kiinnostava, mutta jän

kuitenkin pohtimaan kuinka vaativasta kokonaisuudesta on kyse.

Valmistauduin keväällä harjoitukseen käymällä tiheään tahtiin Ahtialassa ”luolalla” treenaamassa aseiden käsittelyä sekä TRA:n perusteita. Tämä oli erittäin hyvä päätös, ja luolalta saadut opit auttoivat erittäin paljon itse harjoituksessa.

Maahan saapuminen tehtiin kahdessa osassa. Kuuluin perjantaina saapuvaan neljän miehen iskuryhmään. Perjantai meni aikaisen aamun (0200) herätyksestä palautumiseen, mutta iltapäivällä kävimme tutustumassa Prahan nähtävyyksiin sekä Suomen Tšekkien-suurlähettilään Pasi Tuomisen virka-asunnolla. Vastaanotto oli lämmin ja tarjoilut olivat perinteiseen tyyliin pannukakkua. Väärinkäsityksen myötä pannukakkuja oli varattu 10 suomalaiselle, vaikka meitä oli vain partion verran. Onneksi oli nälkä ja pannukakku kelpaa aina.

Tapaamisen jälkeen siirryimme katselemaan paikallisia nähtävyyksiä jalan. Sattumalta matka virka-asunnolta hotellille meni suoraan kuuluisien Prahan nähtävyyksien läpi. Ajoissa nukkumaan ja valmistautumaan lauantain kokoon-tumiseen.

Lauantaina, kun loput suomalaiset olivat saapuneet Prahaan, siirryimme kohti Zizkovin sotamuseota. Täällä suomalaiset ja tanskalaiset näkivät ensimmäistä kertaa toisensa. Vastaanotto oli mukava, mutta luonnollisesti hieman jännittynyt. Museossa meille pidettiin kierros. Siellä tutustuttiin Tšekkien historiaan, jonka pohjalta kävi selväksi, mistä heidän maanpuolustustahtonsa kumpuaa.

Sunnuntaina bussi oli hakemassa meitä aamulla paikalliselta juna-asemalta. Matkan varrelta poimittiin myös tanskalaiset. Matka kohteeseen kesti muutaman tunnin. Kasarmille saavuttuamme saimme nähdä seuraavan yön majoituspaikkamme. Aulassa oli majoittumassa myös osa paikallisista, jotka meidän kanssamme harjoittelivat. Tunnelma oli jännittynyt, koska kokemus oli varmasti uusi kaikille. Jätimme tavarat majoitustilaan ja siirryimme muodossa paraatikentälle. Kentällä pidettiin aloituspuheet ja taistelijat jaettiin sekaryhmiin. Lähtökohtaisesti jokaisessa ryhmässä oli 2-3 suomalaista ja tanskalaista. Loput olivat paikallisia. Omaan ryhmääni tuli tšekkiläinen johtaja. Tilaisuuden päätyttyä jännitys hävisi, ja alkoi tutustuminen ryhmien sisällä. Hetken päästä alkoi varustaminen. Meille jaettiin paikalliset kiväärit Bren 2 ja pistoolit CZ P-10. Tämän jälkeen alkoi aseenkäsittelyharjoitus tšekkiläisten johdolla. Tässä kohtaa myös näkyi pieniä eroja toimintamalleissa, joista keskusteltiin ja jaettiin tietoa. Illalla käytiin syömässä paikallisessa ravintolassa omakustanteisesti koko harjoitusporukan kanssa. Yhteinen illanvietto oli positiivinen kokemus ryhmäytymisen vuoksi.

Maanantaiaamuna siirryttiin kohti harjoitusaluetta ja uutta majoituspaikkaa. Majoituksena toimi vanha hirsimökki, missä majoittui melkein 100 henkilöä. Tunnelma oli tiivis ja hieman humoristinen.

Maanantain ja keskiviikon aiheina oli juoksuhaudassa taistelu, mihin sisällytettiin BMP-2 vaunun tuki. Päivät eivät raskautuneet eronneet niinkään Suomessa totutusta toiminnasta. Maanantaina lämpömittarin lukemat nousivat yli 30 asteeseen ja aurinko porotti täydeltä taivaalta. Keskiviikkoyönä oli satanut vettä, ja päivällä saimme nauttia vesisateesta myös soveltavan vaiheen harjoituksessa. Yhteinen kurjuus kuitenkin laittoi nauramaan, mutta kun ryhmähenki oli kohdillaan, niin tästäkin selvitettiin huumorilla.

Miinojentunnistuskoulutusta.

Tiistaina meillä oli ampumaratapäivä, jossa kävimme läpi harjoitteita kiväärillä ja pistoolilla. Pääsimme myös ampumaan CZ 805 -heittimellä harjoituskranaatteja. Harjoituspäivänä tämä oli rento, ja hyvässä hengessä mentiin. Ratapäivä sujui mallikkaasti, ilman ainuttakaan läheltä piti -tilannetta.

Torstaina ja perjantaina meillä oli TRA-koulutusta paikallisten tyyliin. Suomessa opitut tyyli eivät niinkään eronneet nyt saamastamme koulutuksesta. Suurin ero, minkä huomasi, oli toiminnan vauhti. Sanoisin, että suomalaisilla on rauhallisempi vauhti sisällä verrattuna paikallisiin. Meillä oli myös mahdollisuus päästä seuraamaan BMP-vaunujen kovapanosammuntoja. Ajomatka venyi yli tunnin reissuksi per suunta varoalueiden takia, mutta kaunistaa maalaismaisemaa katseli mielellään kuorma-auton lavalta. Koko reissuun meni hyvä tovi, ja samaan aikaan tšekkiläiset treenasivat keskenään.

Perjantain soveltavassa harjoituksessa huomasin hyvin, miten se muutama tunti reissussa olisi pitänyt käyttää yhteiseen harjoitteluun. Vaikka perusjutut olivat aika samoja, niin tilanteen tullessa huomasin toimintamallien olevan sen verran erilaisia, että ne sekoittivat pakkaa rakennuksen sisällä. Omalla kohdalla TRA:n soveltava osuus keskeytyi 8-liivien kimmokkeeseen ikkunasta. Kun pääsin takaisin taisteluun, oli vastaosasto jo tuhottu. Pääsin kuitenkin vähän potkimaan ovia ja juoksemaan miinoitettuun oviaukkoon. Minun ja tšekkiläisen taistelijan onneksi räjähdä oli suutari. Opin pahan tuijottelemaan vähän muutakin kuin tähtäimiä.

BMP-vaunukoulutus alkamassa.

Ryhmähenki oli harjoituksessa kauttaaltaan hyvä. Kaikki taistelijat olivat paikalla omaehtoisesti ja erittäin motivoituneita. Harjoituksissa porukkaa autettiin ja neuvottiin – myös vapaa-ajalla illalla oltiin yhdessä. Oli erittäin mukava tutustua paikallisiin sekä tanskalaisiin taistelijoihin. Toivon myös tulevaisuudessa kohtaavani näitä tyyppisiä harjoitusten merkeissä.

Ruokahuolto oli mitä odottaa saattaa: keltaista ja kuumaa paikalliseen tyyliin. Aamupalaa sai kello 0600 herätyksen jälkeen odottaa useamman tunnin, mihin ei suomalainen taistelija ollutkaan tottunut. Luonnollisesti kunnon kahvia suomalaiset jäivät myös kaipaamaan. Maassa maan tavalla ja niin edelleen. Lounaat ja päivälliset olivat maistavia, ja lisää sai hakea. Ruokat maksettiin perjantaina viikon ajalta harjoituksen järjestäjille. Vesihuolto oli alkuun rajallinen, mutta se korjattiin nopeasti, kun annoimme palautetta asiasta.

Mieleepainuvin asia harjoituksessa oli kyllä porukan ryhmäytyminen. Olihan juoksuhaudoissa liikkuminen ja kranaattien heittäminen tai BMP-vaunullakin liikkuminen taisteluun unohtamattomia kokemuksia. Hienointa silti oli nähdä, kuinka porukasta kehittyi tiivis ja toimiva ryhmä.

Mielestäni harjoituksen asetettuihin tavoitteisiin päästiin. Omat tavoitteet myös täyttyivät erinomaisesti. Voin hyvin mielin sanoa, että itsevarmuutta omaan tekemiseen syntyi, ja ennen kaikkea motivoituminen kohosi harjoitusten osalta. Suosittelen kyllä harjoitukseen osallistumista, ja itse myös yritän päästä uudelleen, jos vain tilanne sallii. Monen kiinnostuneen kohdalla harjoitukseen osallistuminen tyy-

säsi taloudellisiin haasteisiin. Kuitenkin suurin osa kuluista oli omakustanteisia.

Lauantaina lopetuspuhuttelun ja palkitsemisten jälkeen hyvästelimme tšekkiläiset. Oli kiva lähteä kotia kohti, mutta oli haikea fiilis hyvästellä viikon aikana tutuksi tulleet henkilöt. Yhteiskuljetuksella siirryimme kohti Prahan lentokenttää ja tanskalaisten lento lähti melkein heti, kun kentälle saavuttiin. Meillä suomalaisilla oli muutama tunti aikaa juoruta kentällä harjoituksen kohokohdista jne. Yhteinen kanta oli kuitenkin harjoitukseen osallistumisen kannattavuus.

Hieno kokemus. 5/5 would go again.

Teksti ja kuvat: Sami Lappalainen

Harjoitukseen osallistuneet suomalaiset.

TUE TOIMINTAA – OSTA VARMISTIMEN TUOTTEITA

Emalimuki Varmistin-logolla 20,00 €
Perinteinen, kenttäkelpoinen emalimuki. Väriltään tummansininen, kyljessä hillitty Varmistin-logo laserkai-verrettuna.

Kangasvyö Varmistimen logolla GEN 2 35,00 €

Pituus: 100 cm tai 120 cm. Leveys: 3,8 cm.

EBELTactical on kevyt vyö, jossa on neulottu tukeva rakenne, joka venyy hieman muotoaan menettämättä.

Solki on valmistettu polyamidista ja on erittäin kestävä, kevyt ja erittäin hiljainen käyttöä. Vyö on valmistettu 100 % kierrätetystä polyesteristä ja se on valmistettu 100 % EU:ssa.

RK62 tekninen T-paita 33,00 €

Oliivinvihreä T-paita, tekninen neulos 100 % polyesteria. Etupuolella mustalla ja kolmella harmaalla sävyllä silkkipainettu RK-aihe ja Varmistin-logo. Silkkipaino tehty Suomessa. Koot S-XXL.

Nimilappu Suomen lipulla ja veriryhmätiedolla, 5 kpl 37,90 € tai nimilappu sukunimitiedolla, 5 kpl 28,90 € Viisi kappaletta velcro-taustaisia, brodeerattuja nimilappuja. Nimilapun koko on 20 mm x 120 mm, eli se sopii suoraan esim. Puolustusvoimien vaatteiden nimilappupaikkaan.

Varmistimen verkkokauppa löytyy osoitteesta:

<https://kauppa.varmistin.fi/c/kannatustuotteet>

Vierdaagse 2026 – Neljän päivän marssi Nijmegenissä

Maailman suurin marssitapahtuma

Hollannin Nijmegenissä järjestettävä Vierdaagse on maailman suurin marssitapahtuma. Neljän päivän mittainen tapahtuma on järjestetty vuosittain vuodesta 1909 lähtien. Tapahtuma on toteutunut tähän mennessä 108 kertaa, ja ainoastaan sota- ja koronavuosina marssi on jäänyt väliin. Vuosittain tapahtumaan osallistuu yli 45 000 marssijaa. Sotilaille on oma Military-sarjansa, jossa osallistujia on noin 6 000. Suomen delegaation vahvuus oli tänä vuonna 117 henkilöä, joista marssijoita 104.

Saavuimme Alankomaihin pari päivää ennen tapahtuman alkua. Lensimme Amsterdamiin, josta jatkoimme junalla Nijmegeniin. Viimeinen osuus taittui bussilla Camp Heumansoordin sotilasalueelle. Leiri rakennetaan vuosittain vain tätä tapahtumaa varten kaupungin läheiselle luonnonsuojelualueelle. Tänä vuonna leirissä majoittui sotilaita yli 70 eri maasta. Leirin turvallisuudesta vastasivat hollantilaiset sotilaat. Aseistetut parivartiot kiersivät jatkuvasti piikkilangoin ja aidoin rajattua aluetta.

Valmistautuminen koitokseen

Ensimmäistä marssipäivää edeltävänä iltana koko joukkue valmistautui tulevaan koitokseen. Reppuja pakattiin ja punnittiin, vesipulloja täytettiin ja varmistettiin, että kaikki

Camp Heumansoordin sisääntuloportti.

Camp Heumansoord.

matkalla tarvittava oli varmasti mukana. Repun painon tuli ylittää 10 kilogrammaa. Ennen nukkumaanmenoa teippasimme myös jalkamme seuraavaa päivää varten. Monia mietitytti edessä oleva neljän päivän haaste: kestävätkö jalat ja oliko harjoittelua tullut riittävästi? Meille kertyi alkuvuoden aikana noin 500 harjoituskilometriä.

Ensimmäinen päivä

Herätys oli kello 2.30. Vaatteet päälle, maiharit jalkaan ja sen jälkeen leirin ruokalaan aamupalalle. Joukkueen kokoontuminen oli kello 4.50, jolloin päivän ensimmäiset jännityksen merkit olivat jo aistittavissa. Pian oli aika asetua riveihin ja valmistautua lähtöön. Järjestäytymisen jälkeen marssimme tahtimarssissa ulos leiristä soittokunnan esittäessä sotilasmarsseja. Oman delegaation komentaja vastaanotti joukot ohimarssilla, ja samalla alkoi virallisesti neljän päivän urakka. Vaikka oli vasta varhainen aamu, oli reitin varrella jo runsaasti ihmisiä kannustamassa marssijoita. Tunnelma oli alusta lähtien ainutlaatuinen. Kaupungeissa ja kylissä soittokunnat pitivät yllä juhlatunnelmaa, pihoilta kantautui musiikkia ja ihmiset olivat kokoontuneet seuraamaan marssia. Lapset ojensivat käsiään pyytäen tarroja ja joukko-osastojen tunnuksia sekä tarjosivat marssijoille karkkeja ja muita pieniä herkkuja. Kansalliset liput ja viirit liehuivat kaikkialla, ja eri maiden sotilasjoukkueiden marssilaulut kuuluivat kauas. Erityisesti niiden kuunteleminen teki vaikutuksen.

Reitin varrella vallinnut tunnelma pysyi samanlaisena koko päivän. Kadut olivat täynnä ihmisiä, jotka kannustivat marssijoita äänekkäästi ja hyväntuulisesti. Matkan aikana tuli annettua lukemattomia ylävitosia hurraaville katsojille. Suomalaiseen tapahtumakulttuuriin verrattuna kannustus oli poikkeuksellisen näyttävää ja jatkuvaa. Pohjoismaalaisille osallistujille oli järjestetty oma huolto. Huoltopisteitä oli noin kolmen tunnin välein, ja tarjolla oli muun muassa

bananaaneja, vesimelonia, pähkinöitä, mehua, nuudeleita ja kahvia. Pitkän marssipäivän aikana huoltopisteet olivat odotettuja hengähdyshetkiä, jotka auttoivat jaksamaan eteenpäin.

Päivän päätteeksi leirissä

Päivän suorituksen jälkeen palasimme väsyneinä mutta tyytyväisinä leiriin. Takana oli noin 10-12 tunnin marssi, ja olimme selviytyneet joukkueena maaliin. Leirissä joukkueet otettiin vastaan perinteiseen tapaan. Marssimme joukkue kerrallaan sisään musiikin soiodessa ja yleisön hurratessa. Kun päivän raskain osuus oli takana, oli aika peseytyä, syödä ja huoltaa jalat seuraavaa päivää varten. Hiertymät tarkistettiin, mahdolliset rakot hoidettiin ja jalat teipattiin uudelleen. Illat kuluivat nopeasti. Samat rutiinit toistuivat jokaisen marssipäivän jälkeen, ja valmistautuminen seuraavaan aamuun vei suurimman osan ajasta. Ennen kuin huomasi, ilta oli jo pimentynyt ja oli aika käydä nukkumaan muutamaksi tunniksi ennen seuraavan päivän herätystä ja uutta marssia.

John S. Thompson sillalla. Silta, joka jäi ehjänä liittoutuneiden haltuun Operaatio Market Gardenin aikana vuonna 1944.

Mitalit rinnassa marssin jälkeen. Vasemmalla Esa Toivonen ja oikealla Timo Myllys.

Neljä kaupunkia

Me sotilaat marssimme omassa Military-sarjassamme, vaikka suurin osa marssireitistä on yhteinen siviiliostajien kanssa. Marssireitti suuntautui päivittäin Nijmegenin ympäristöön neliapilan tavoin. Jokainen marssipäivä on nimetty suurimman kaupungin mukaan, jonka kautta reitti kulkee. Ensimmäinen päivä oli Elstin päivä, toinen Wijchenin, kolmas Groesbeekin ja neljäs Cuijkin. Reitit olivat pääosin tasaista maastoa, mutta kolmantena päivänä pääsimme tutustumaan myös Hollannin mäkisempiin maisemiin. Vaikka korkeuserot eivät suomalaisesta näkökulmasta olleet suuria, tuntuivat ne jaloissa jo useiden marssipäivien rasituksen jälkeen.

Usein matkan aikana mietin, mikä sai meidät lähtemään vapaaehtoisesti mukaan tähän tapahtumaan. Olimme harjoitelleet yli 500 kilometriä edeltävän talven ja kevään aikana ja käyttäneet lukemattomia tunteja valmistautumiseen. Lopulta matkustimme Hollantiin viettämään viikon kesälomastamme tavalla, joka saattoi tuntua ulkopuolisen silmin erikoiselta: nukuimme keskimäärin vain neljä tuntia yössä, kannoimme yli 10 kilogramman reppua ja kävelimme neljän päivän aikana yhteensä yli 170 kilometriä. Jalat olivat kipeinä ja hartioita painoi raskas reppu. Tunti tunnilta kannustimme itseämme ja toisiamme eteenpäin kohti seuraavaa taukoa ja lopulta kohti maalia.

Vastaus kysymykseen on kuitenkin lopulta hyvin yksinkertainen. Se tunne, kun onnistut haastamaan itsesi

suorituksessa, jonka energiankulutus vastaa useita maratoneja. Mahdollisuus tavata sotilaita eri puolilta maailmaa. Joukkueeseen syntyvä ainutlaatuinen yhteishenki ja se tuki, jota voit antaa vierelläsi marssivalle kaverille vaikeimpina hetkinä. Viimeiset kilometrit, jolloin jokainen askel tuntuu raskaalta, mutta kukaan ei jätä toista yksin. Erityisesti mieleen jäivät ihmiset reitin varrella. Lapset ja perheet olivat asettuneet talojensa edustoille jo varhain aamulla tarjoamaan marssijoille tuoreita leivonnaisia, karkkeja ja vettä sekä kannustamaan jokaista kohti maalia. Heidän ilonsa ja kannustuksensa antoivat yllättävän paljon voimaa jatkaa eteenpäin.

Vierdaagse oli unohtumaton kokemus. Viikon aikana saimme testata omia rajojamme, tutustua eri maiden sotilaisiin ja kokea ainutlaatuisen yhteishengen, joka syntyy vain yhteisen haasteen keskellä. Vaikka marssi oli fyysisesti vaativa, jäivät siitä ennen kaikkea mieleen ihmiset, yhdessä tekeminen ja tunne siitä, että määrätietoisella valmistautumisella sekä toisten tuella voi saavuttaa enemmän kuin olisi yksin uskonut mahdolliseksi.

Vierdaagse ei ole vain marssi. Se on kokemus, joka koettelee kehoa, vahvistaa mieltä ja jättää pysyvän muistijäljen. Marssille voi osallistua MPK:n kautta.

Odottamassa liikkeelle lähtöä. Marssin päivittäiset matkat olivat 44, 38, 42 ja 47 km.

Teksti ja kuvat: Timo Myllys

renta

RENTA LAHTI TARJOAA VARMISTIMEN JÄSENKORTILLA JA PUOLUSTUSVOIMIEN HENKILÖKORTILLA -30% ALENNUKSEN KAIKISTA VUOKRATUOTTEISTA. ALENNUS LASKETAAN OVH-HINNOISTA.

Alennus ei koske henkilönostimia, kaivinkoneita, jyrjiä, kuormaajia, myyntituotteita, kuljetuksia ja työveloituksia.

LOPETA KONEIDEN MAKUUTTAMINEN JA VUOKRAA NE

WWW.RENTA.FI/LAHTI
040 161 1916 | lahti@renta.fi

PHMAAKKK9

Koira ei ole ainoastaan työväline tai työpari. Se on myös osa joukon hyvinvointia sekä sen turvallista tehtäväympäristöä.

Koira on merkittävä resurssi osana toimivaa joukkoa, ja koiria käytetäänkin nykypäivänä Suomessa sekä maailmalla monissa eri tehtävissä. Sotakoirien osalta Suomen Puolustusvoimien historia alkaa varsinaisesti vuodesta 1924 Riihimäeltä. Täältä se siirtyi pian Hämeenlinnaan, missä toimii yhä Poliisikoiralaitos. Nykyisin Suomen sotakoiratoimintaa hallinnoidaan Niinisalosta.

Alkuun oli keskitytty paljon viesti- ja lääkintäkoiriin. Jatkosodassa suurin osa sotakoirista oli jo vaihtunut partio- tai vartiokoiriin. Lisäksi koiria käytettiin muun muassa miinanraivaukseen. Unohtamatta sitä, että ne toimivat isona henkisenä tukena taistelijoille. Talvisodan jälkeen Suomeen alettiin tuomaan ja kouluttamaan sodassa sokeutuneille sotilaille opaskoiria.

Vaikka Suomen puolustukselle reservi on tärkeä, meillä ei ole koirille omaa reservijärjestelmää. Siviilikoiralle voi kuitenkin kouluttaa tärkeitä taitoja, joista voi olla hyötyä monenlaisessa tilanteessa. Esimerkiksi MPK järjestää koirille ja koiranohjaajille kursseja poikkeusoloissa toimimista ajatellen.

Hyvällä asialla

Isänmaallinen työkoirakasvattaja ja virkakoiran ohjaaja Jussi Planting, Kennel Tuntemattomalta teki alkuvuodesta jalon eleen. Hän halusi mahdollistaa Päijät-Hämeen Maakuntakomppanialle uuden resurssin. Suomen reservijärjestelmän ehdot huomioiden erään komppanian taistelijan omistukseen siirtyi pieni ja pörheä saksanpaimenen pentu, joka on saanut nimensä Mannerheim-ristin ritarin mukaan – Tuntemattoman Raappana.

Koira on yksityisomistuksessa, ei maakuntakomppanian tai Puolustusvoimien. Koira tulee olemaan tietyin ehdoin joukon mukana harjoituksissa ja sillä tavalla lisää maakuntajoukon suorituskykyä.

- Itse olen harrastanut koirien kanssa viimeiset 21 vuotta. Näistä olen seitsemän vuotta toiminut viranomaisorganisaation erikoisetsintäkoiranohjaajana. Käyttölinjaisia saksanpaimenkoiria olen kasvattanut 16 vuotta. Tämän lisäksi minulla on ollut kaksi venäjänspanielipentuetta ja yksi belgianpaimenkoira malinois -pentue. Näiden 16 vuoden aikana minulta on lähtenyt 160 pentua. Pysin profiloitumaan työkoirakasvattajaksi. Olin jo hetken miettinyt, kuinka voisin kasvatustyöllä tukea jotain toimintaa, kertoo Jussi Planting, Kennel Tuntemattoman.

Tarinan alku

Jussi Planting – Kennel Tuntemattoman

- Helmikuun 2026 kireimpien pakkasten aikaan nartullani Siirillä, oli synnytys jo hyvässä vaiheessa, kun ilmoitin tulevalle omistajalle pentujen syntymisestä. Olin luvannut lahjoittaa Päijät-Hämeen Maakuntakomppanialle pennun tästä pentueesta. Olin jo hetken miettinyt, kuinka voisin kasvatustyöllä tukea jotain toimintaa. Tällä lahjoituksella pystytään lisäämään huomattavasti oman maakuntajoukon kyvykkyyttä, ja vaikka Raappana elää oman ohjaajansa kanssa virallisesti siviilikoirana, voi se tuoda koko joukolle mahdollisuuden oppia jotain uutta, toteaa Jussi Planting.

- Yhdistelmän urokseksi olin valinnut oman kasvattini rajakoiran Manun. Manun pentueesta on rajavartiolaitokselle käyttöön otettu kolme muutakin koiraa, jotka kaikki työskentelevät erilaisissa ympäristöissä niin kotimaassa kuin ulkomaan operaatioissakin. Yhdistelmän taustat ja odotusarvot pentujen ominaisuuksista olivat mielestäni hyvät. Pentuja syntyi harmillisesti vähän, vain neljä. Kaksi pentua siirtyi Rajavartiolaitoksen ohjaajille ja yksi harrastajalle, Jussi Planting jatkaa.

- Tätä kirjoittaessa pennut ovat yli seitsemän kuukauden ikäisiä. Terveysongelmia ei ole ilmennyt ja pennuilla on mielestäni hyvät valmiudet kouluttamisen kannalta. Nän käyttö vaikuttaa erittäin hyvältä ja halua purra näyttää myös löytyvän. Halua purra on koulutukseen liittyvä termi ja sillä viitataan siihen, että meillä on myös ruuan lisäksi muukin tapa vahvistaa koiran haluttua käytöstä, kirjoittaa Jussi Planting.

Koira osana joukkoa

- Viranomaiskentässä työkoirat jaotellaan yleisesti partio- ja erikoisetsintäkoiriin. Lisäksi koiria voidaan käyttää tukikoirina (psykykinen trauma engl. Facility dog) tai hälyttämään

alkavasta sairauteen liittyvästä kohtauksesta. Opas- ja avustajakoirat ovat virkakoirien lisäksi yksi tunnetuimmista koiran hyödyntämisen muodoista. Kennelmaailmassa kaikista näistä koirista käytetään nimitystä hyötykoira. Työkoiran tärkeimpiä ominaisuuksia ovat terveys, rohkeus ja koulutettavuus, luettelee Jussi Planting.

- Itse näen partiokoiran ensisijaisesti työturvallisuusvälineenä. Sitä voidaan käyttää tilanteissa, joissa riskit ihmisen käyttämiselle ovat liian suuret. Se voi ilmaista edessä olevan uhan maastossa tai rakennetulla alueella ja edistää joukon etenemistä tai sitä voidaan käyttää kohdehenkilön jäljestämisessä sekä taltuttamisessa. Joukon, jossa koira toimii, on hyvä tiedostaa myös siihen liittyvät henkiset vaaratekijät. Tutkimusten mukaan koira vähentää työyhteisössä stressiä, ja henkilöstö myös kiintyy siihen. Jos tällaiselle koiralle tapahtuu vakava loukkaantuminen tai se menehtyy, on sillä psykosomaattisia vaikutuksia myös muuhun joukkoon koiranohjaajaan ja hänen työ-/taisteluparinsa lisäksi, selittää Jussi Planting ja jatkaa:

- Erikoisetsintäkoirat on koulutettu tunnistamaan kemiallisia tai biokemiallisia yhdisteitä. Näistä käytetään nimitystä volatile organic compound (VOC), joka on käytännössä kohdetuotteen luovuttama hajumolekyylijoukko. Nämä koirat ovat erittäin kustannustehokas tapa tarkastaa isoja alueita tai valvoa laajoja tavara- ja ihmisvirtoja. Teoriassa, jos tiedämme jonkin aineen VOC:n, voimme sen siis kouluttaa koiralle. Tästä ehkä hyvänä esimerkkinä Britannia, jossa koirat on koulutettu haistamaan teräaseita. Tunnetuimpia etsintäkohteita ovat eri huumausaineet, räjähdysaineet, aseptit, ruumiit, eritteet, savukkeet ect.

Korvaako teknologiakehitys koiran?

- Koiriin liittyvä tieteellinen tutkimus liittyy juurikin erikoisetsintäkoiriin ja niistä saataviin hyötyihin sekä koiran käytön juridiseen problematiikkaan. Vaikka teknologia kehittyy, niin se ei tule korvaamaan koiraa asioiden havainnoinnissa. Suurimpana syynä on nykyteknologian hitaus ja

kalleus. Tällä hetkellä tutkimukset keskittyvät siihen, kuinka koira ja teknologia voidaan yhdistää. Tätä on jo Suomessa käytössä. Esimerkiksi koira ilmaisee pussin, jossa on valkoista jauhetta. Eri mittausteknologioita hyväksi käyttäen aineesta saadaan analysoitua jo kentällä mitä aine on. Kun käytössä on kaksi eri tapaa tunnistaa aine, voidaan alustavaa tunnistusta pitää varmana, kommentoi Jussi Planting.

- Maailmalla koiraa ohjataan korkean riskin jäljestystehtävällä UAV:ta apuna käyttäen, jolloin ihmiset voivat pitää etäisyyttä tilanteeseen, tai tekoäly tulkitsee koiran fysiologisia muutoksia etsinnällä, jolloin ohjaajan ei tarvitse olla niin hyvä koiranlukutaidoiltaan. Mahdollisuuksia on siis paljon, ja niissä ei ole kuin mielikuviutus rajana. Olenkin usein todennut, että olemme vasta oppimassa hyödyntämään koiran todellista potentiaalia, vaikka olemme niiden kanssa yhteistyötä jo vuosituhatkautta tehneetkin, kertoo Jussi Planting.

Mitä koiran ohjaajalta vaaditaan?

- Koiranohjaajan olisi hyvä olla kiinnostunut koirista ja koiran tehtävään liittyvistä asioista. Hänellä ei tulisi olla fyysisiä rajoitteita. Koira myös vaatii paljon ja on hyvä tiedostaa, että koira ohjaa elämistä seuraavat kymmenen vuotta. Koiranohjaajalla olisi myös hyvä olla johtamistaitoa. Tehtävillä koiranohjaaja määrittää kuinka koiraa käytetään ja miten muu joukko tehtävällä toimii, kuvaa Jussi Planting.

- Mielestäni koiran kanssa työskentely on jotain ainutlaatuisia. Vuosien aikana työparista tulee enemmän kuin työväline – siitä tulee kumppani, jonka kanssa opitaan tuntemaan toisemme melkein sanattomasti. Toivon, että Päijät-Hämeen Maakuntakomppanian henkilöstö pääsee tämän myös Raappanan kanssa kokemaan, pohtii Jussi Planting, Kennel Tunteattoman.

Lähteet alkutekstiin:

<https://blogit.utu.fi/suomenhistoria/koirat-sotilaat-ja-sodan-kokemushistoria/>
<https://reservilainen.fi/sotakoirat-tukena-etulinjoilla-viestinviejista-partiokoiriksi-ja-desanttien-etsijoiksi/>

SPUR RIDE 2026

Finderup, Tanska 28.-31.7.2026

Heinäkuun lopun ilta Finderupin harjoitusalueella Tanskan Jyllannissa oli lämmin. Edessä oli kuitenkin jotain aivan muuta kuin kesäinen leiriviikko. Reppu kiristettiin selkään, taisteluvälineet tarkastettiin viimeisen kerran ja ympärillä vallitsi odottava hiljaisuus. Kukaan ei vielä tiennyt tarkalleen, mitä seuraavat päivät toisivat tullessaan. Yksi asia oli kuitenkin varma: kannuksia ei täältä saanut matkamuistona mukaan. Ne lähtisivät vain mukaan, jos pää ja fyysisuus kestäisi.

Kannukset ansaitaan, niitä ei anneta

Spur Ride ei ole tavallinen sotilastaitokilpailu, koulutusleiri tai marssitapahtuma. Kyse on perinteestä, jonka juuret ulottuvat Yhdysvaltain ratsuväkeen. Perinteen mukaan sotilas ei saanut käyttää kannuksia ennen kuin oli osoittanut taitonsa, sitkeytensä ja kykynsä toimia osana joukkoa. Nykymuodossaan tapahtuma mittaa ennen kaikkea osallistujan luonnetta, periksiantamattomuutta ja yhteistoimintakykyä. Kannuksia ei jaeta osallistumisen perusteella tai yksilösuoriutumisesta.

Finderupin harjoitusalueella järjestetty Spur Ride 2026 kokosi yhteen 25 kandidaattia sekä yli kaksikymmentä kokeilempaa Spur Holderia useista Euroopan maista. Tanska tarjosi osallistujille kaikkea muuta kuin helpon toimintaympäristön. Tapahtuman järjestäjänä toimivat tänä vuonna Tanskan kodinturvajoukot.

Neljän päivän aikana osallistujat joutuivat kohtaamaan niin fyysisiä kuin henkisiäkin haasteita, joiden tarkoituksena oli selvittää, olivatko he ansainneet oikeuden käyttää ratsuväkiperinteisiin kuuluvia kannuksia ja stetsonia.

Kutsusta kandidaatiksi

Spur Rideen ei ole avoin ilmoittautuminen. Jokainen kandidaatti kutsutaan mukaan henkilökohtaisesti, ja jo kutsun saaminen edellyttää useamman Spur Holderin suositusta. Osallistujille jo kutsu tapahtumaan on tunnustus. Tapahtumassa halutaan varmistaa, että kandidaateilla on jo ennen lähtöviivaa näyttöjä aktiivisuudesta, palvelushengestä ja sitoutumisesta. Kukaan ei siis päädy Spur Ridelle vain satumalta.

Suomalaisia osallistujia oli tänä vuonna valittu mukaan Päijät-Hämeestä, Uudeltamaalta, Pirkanmaalta, Varsinais-Suomesta sekä Pohjois-Karjalasta. Mukana oli niin reserviläisiä kuin aktiivisia maanpuolustajia, joita yhdisti kiinnostus ratsuväkiperinteisiin sekä halu haastaa itseään. Jokainen kandidaatiksi valittu henkilö on käynyt läpi epävirallisen arvioinnin omassa yhteisössään.

Jokaisella kandidaatilla on sponsori (vanhempi Spur Holder), joka pitää huolen, että kokelas on valmistautunut ja

sitoutunut koitokseen. On suuri häpeä, jos juuri sinun kandidaattisi ei suoriudu Spur Ridesta, joten jokainen seniori pitää varmasti huolen siitä, että kaikki tarvittava tieto on osallistujalla selvillä.

Ratsuväen perinne elää vahvana myös Euroopassa

Spur Ride perustuu yhdysvaltalaisen ratsuväen Order of the Spur -perinteeseen, joka on yksi tunnetuimmista yhdysvaltalaisen ratsuväen perinteistä. Nuoret ratsumiehet joutuivat osoittamaan taitonsa eri tehtävien suorittamisella ennen kuin heille annettiin oikeus käyttää kannuksia. Myöhemmin hevoset vaihtuivat panssariajoneuvoihin, mutta perinteet säilyivät. Kannukset eivät ole palkinto osallistumisesta, vaan kannuksista tulee symboli, joka kertoo kantajansa osoittaneen sitkeyttä, osaamista ja sitoutumista ratsuväen henkeen. Ne symboloivat yhteisöä, jossa arvostetaan vastuuta, periksiantamattomuutta ja toisten tukemista.

Tänä päivänä perinne näkyy erityisesti Spur Ride -tapahtumissa, joissa kandidaatit suorittavat erilaisia fyysisiä, henkisiä ja sotilaallisia tehtäviä. Tarkat suoritteet vaihtelevat tapahtumittain, ja osa niistä pidetään tarkoituksella salassa myös tulevilta osallistujilta. Tavoitteena on säilyttää tapahtuman luonne ja varmistaa, että jokainen kohtaa haasteet ilman ennakkotietoa. Vaikka tapahtuman juuret ovat Yhdysvalloissa, vuosien saatossa siitä on muodostunut kansainvälinen yhteisö.

Euroopassa järjestetyillä Spur Rideilla on vuosien varrella nähty myös yhdysvaltalaisia osallistujia. Eräs kandidaatti kertoi suorittaneensa vastaavan tapahtuman omassa tukikohdassaan Yhdysvalloissa ja saaneensa siellä kannukset sekä stetsonin. Kokemus oli hänen mukaansa ollut verrattain kevyt, jopa hieman koominen. Suomessa järjestetty Spur Ride muutti näkökulman täysin. Suorituksen jälkeen hän kertoi arvostavansa kannuksiaan ja stetsoniaan aivan eri tavalla kuin aiemmin, ja sanoi vasta nyt kokevansa todella ansainneensa oikeuden käyttää niitä. Tapaus kertoo paljon siitä arvostuksesta, jota eurooppalaiset Spur Ride -tapahtumat ovat vuosien aikana rakentaneet kansainvälisessä Spur holder -yhteisössä.

Suomalaiset erottuivat edukseen

Monessa maassa sotilaan henkilökohtaiseen huoltoon liittyviä asioita opetetaan jatkokoulutuksessa tai erikois-

tumisen yhteydessä. Suomessa ne kuuluvat jo varusmieskoulutuksen perusteisiin. Tämä näkyi käytännössä heti ensimmäisen päivän aikana. Suomalaisille oli selvää, kuinka huolehditaan jaloista, kuivatetaan varusteita, ylläpidetään toimintakykyä ja toimitaan muuttuvissa sääolosuhteissa. Samoin perustaistelumenetelmät, joita Suomessa opetetaan jo varusmiespalveluksen alkuvaiheessa, osoittautuivat kansainvälisessä vertailussa vahvaksi osaamisalueeksi.

Moni suomalainen osallistuja huomasi varmasti nopeasti, etteivät kaikki toimintatavat olleet muille yhtä itsestään selviä. Tämä ei tarkoittanut paremmuutta tai kilpailua kansallisuuksien välillä. Se osoitti ennen kaikkea suomalaisen reservijärjestelmän vahvuuksia. Suomessa koulutetaan suuria ikäluokkia toimimaan kenttäolosuhteissa, ja osaaminen säilyy reservissä aktiivisen harjoittelun myötä. Finderupissa tämä näkyi ihan käytännössä, miten opit otettiin käyttöön. Suomalaiset kandit herättivät hyvällä tavalla huomiota.

Finderup haastoi myös osallistujia säällä

Jos itse tapahtuma oli vaativa, oli sitä myös sää. Viikon aikana lämpötilat vaihtelivat noin kymmenestä asteesta jopa 33 asteeseen. Öisin ilma muuttui viileäksi ja kosteaksi. Päivisin aurinko puolestaan teki fyysisestä rasituksesta entistä raskeamman. Vaihtelevat olosuhteet muodostivat oman haasteensa. Liian kylmässä toimintakyky laskee. Liian kuumassa keho kuivuu nopeasti. Molemmissa tilanteissa virheiden riski kasvaa. Kandidaattit joutuivat jatkuvasti huolehtimaan nesteytyksestä, vaatetuksesta ja energiatasapainosta samalla, kun fyysiset tehtävät jatkuivat.

Moni kokenut reserviläinen toteaa, että yksittäinen raskas suoritus on harvoin ongelma. Vaikeaksi tilanteen tekee useiden kuormittavien tekijöiden yhdistelmä: väsymys, kylmyys, kuumuus, märät vaatteet ja jatkuva epävarmuus siitä, mitä seuraavaksi tapahtuu. Tieto ajankulusta tai muusta ympäröivästä maailmasta on minimoitu ottamalla urheilukellot, puhelimet ja muut älylaitteet pois. Juuri tällaista ympäristöä Spur Ride pyrkii luomaan.

Tervetuloa epämukavuusalueelle

Tarkat tehtävät kuuluvat tapahtuman perinteisiin eikä kaikkea kerrota julkisuuteen. Jotkin asiat ovat kuitenkin tunnettuja: Ainakin painavaa tukkia kannetaan. Ainakin kastutaan ja ainakin väsyttään. Todellisuudessa näiden yksittäisten tehtävien merkitys on kuitenkin pienempi kuin niiden muodostama kokonaisuus.

Yksi Spur Riden suurimmista väärinkäsityksistä on ajatus yksilösuorituksesta. Todellisuudessa kyse ei ole kilpailusta, jossa etsitään vahvinta, nopeinta tai sitkeintä osallistujaa. Spur Ridella ei todellakaan etsitä vahvinta juoksijaa, nopeinta marssijaa tai suurinta voimannostajaa. Tarkoituksena on löytää henkilöt, jotka kykenevät jatkamaan silloin, kun mukavuus on kadonnut jo aikaa sitten. Moni kandidaatti saapuu tapahtumaan ajatellen, että kyseessä on fyysinen haaste. Poistuessaan he ymmärtävät osallistuneensa ennen kaikkea henkiseen testiin ja samalla luoneet ikuisia ystävyyssuhteita ympäri Eurooppaa.

Boardin edessä

Yksi tapahtuman mielenkiintoisimmista vaiheista on niin sanottu esittäytyminen Boardille. Kyseessä on kansainvälinen "arviointiryhmä", joka muodostuu eri osallistujamaiden vanhemmista Spur Holdereista. Boardin tehtävänä ei ole tarkastella ainoastaan fyysisiä suorituksia vaan kokonaisuutta, ryhmää. Sen jäsenet arvioivat kandidaattien motivaatiota, tietämystä ja suhtautumista ratsuväkiperinteeseen. Arvioinnissa katsotaan myös se, että onko joku valmiina heittämään ryhmäläisensä Boardin raadeltavaksi.

Itse pääsin toimimaan tapahtuman aikana Suomen edustajana yhtenä Boardin jäsenenä. Tehtävä tarjosi ainutlaatuisen näkymän siihen, kuinka erilaisista taustoista tulevat osallistujat suhtautuvat samaan tavoitteeseen. Vastaukset vaihtelivat, mutta yksi asia oli yhteinen lähes kaikille: halu kehittyä ihmisenä. Kandidit eivät puhuneet pelkästään sotilaallisista taidoista vaan johtamisesta, vastuusta, palveluksesta ja yhteisöllisyydestä. Veljeys ja siskous oli vahvasti läsnä.

Kun viimeisetkin voimat ratkaisee

Viimeinen päivä osoittautui monelle viikon haastavimmaksi vaiheeksi, mikä on myös yksi Spur Riden keskeisistä tavoitteista. Kun takana on useita vuorokausia fyysistä ja henkistä kuormitusta, pienetkin vastoinkäymiset tuntuvat tavallista suuremmilta. Väsymys kertyy, palautumiseen jää vain vähän aikaa ja vaihtelevat sääolosuhteet koettelevat osallistujia jatkuvasti.

Viimeisen päivän aikana osa kandidaateista kärsi kylmyyden ja rasituksen aiheuttamista oireista, jotka vaativat tavallista enemmän huomiota sekä ryhmän keskinäistä tukea. Eräs tanskalainen osallistuja huomasi ryhmätoverinsa olevan selvästi uupunut. Vaikka hänen omatkin voimavaransa olivat koetuksella, hän antoi tälle lämpöpeitteensä ja

huolehti siitä, että tämä sai riittävästi nestettä. Muutamaa tuntia myöhemmin sama kandidaatti oli jälleen täysipainoisesti mukana ryhmän toiminnassa ja osallistui yhteisten varusteiden kantamiseen.

Tilanne kuvasti hyvin Spur Riden henkeä: vaikeuksista ei selvittä yksin, vaan ryhmä onnistuu, kun sen jäsenet tukevat toisiaan ja kantavat vastuuta yhteisestä tehtävästä.

Nämä tilanteet havaittiin myös Spur Holdereiden osalta nopeasti, ja ne saatiin korjattua paikan päällä ilman ulkopuolisen hoitohenkilöstön tarvetta. Kandidaatit ovat koko ajan valvonnan alla ja heitä käsketään keskeyttämään, jos tilanne niin vaatii. Monelle osallistujalle juuri nämä terveyttä koettelevat hetket jäävät mieleen. Ei siksi, että ne olisivat vaarallisia, vaan siksi, että niiden aikana nähtiin tapahtuman todellinen henki; Väsyneitä autettiin, varusteita jaettiin, kannustettiin toista jaksamaan ja kukaan ei jäänyt yksin.

Kansainvälinen veljeys syntyy yhteisistä kokemuksista

Vaikka Spur Ride perustuu kilpailunomaiseen asetelmaan, tapahtuman ydin ei ole kilpailussa. Sen ydin löytyy yhteisöllisyydestä. Neljän päivän aikana eri maista saapuneet osallistujat muodostivat ryhmän, jonka jäseniä yhdistivät samat haasteet ja yhteiset kokemukset. Kieli vaihtui tilanteesta toiseen, mutta yhteistyö toimi. Perinteet, huumori, tarinat ja kokemukset kulkivat ihmiseltä toiselle yli kansallisten rajojen. Juuri tästä syystä moni tapahtumaan osallistunut palaa mukaan myöhemmin Spur Holderina. Kannukset ja stetsoni ovat näkyviä symboleja, mutta tärkein asia on yhteisö niiden takana. Kansainvälisyys ei Spur Ridellä jää pelkäksi juhlapuheeksi. Koska kandidaatit sijoitetaan tarkoituksella monikansallisiin ryhmiin, yhteistyötä tehdään alusta lähtien yli kieli- ja maarajojen. Ryhmissä puhuttiin englantia, hollantia, ruotsia, saksaa, ranskaa ja tanskaa. Välillä käskyt ymmärrettiin käsimerkeillä, välillä huumorilla. Neljän päivän jälkeen kielimuureista ei ollut enää tietoaakaan. Perusajatus on siis yksinkertainen: ryhmä onnistuu tai epäonnistuu yhdessä. Vahvimmankaan osallistujan suoritus ei riitä, jos koko ryhmä ei pysy mukana. Siksi tapahtuman aikana korostuvat yhteistyö, vastuun jakaminen ja kyky auttaa muita silloin, kun oma jaksaminenkin on koetuksella. Juuri tässä piilee tapahtuman todellinen opetus. Kannuksia ei ansaita näyttämällä olevansa muita parempi, vaan osoittamalla pystyvänsä toimimaan osana joukkoa, yhdessä.

Neljän päivän aikana ryhmät oppivat hyödyntämään jäsentensä erilaisia vahvuuksia. Jollakin oli vahvaa maasto-osaamista, toisella kokemusta johtamisesta ja kolmannella kyky pitää yllä ryhmän henkeä vaikeissakin tilanteissa. Kansallisuuksilla ei lopulta ollut merkitystä. Merkitystä oli sillä, että vieressä kulkeva henkilö teki kaikkensa yhteisen tavoitteen eteen.

Tapahtuman aikana muodostuneet ystävyssuhteet ja verkostot ovatkin yksi syy siihen, miksi moni osallistuja pitää Spur Ridea yhtenä merkittävimmistä kokemuksistaan.

Sanasto

Board

Kansainvälinen arviointiryhmä, joka koostuu kokeneista Spur Holdereista eri maista. Board arvioi kandidaattien motivaatiota, tietämystä, toimintaa ryhmässä sekä sitoutumista ratsuväkiperinteeseen.

Kandidaatti (Candidate)

Spur Rideen kutsuttu osallistuja, joka pyrkii ansaitsemaan oikeuden käyttää kannuksia ja stetsonia.

Order of the Spur

Yhdysvaltalaisen ratsuväen perinne, johon Spur Ride perustuu. Perinteen tarkoituksena on tunnustaa henkilöt, jotka ovat osoittaneet sitkeyttä, osaamista ja yhteisöllisyyttä ratsuväen hengessä.

Spur Holder

Henkilö, joka on hyväksytty suorittanut Spur Riden tai muun Order of the Spur -perinteeseen liittyvän hyväksytyn suorituksen ja saanut oikeuden käyttää kannuksia sekä stetsonia.

Spur Ride

Ratsuväkiperinteeseen perustuva kansainvälinen tapahtuma, jossa kandidaatit suorittavat fyysisiä, henkisiä ja ryhmätyöskentelyä mittaavia tehtäviä ansaitakseen kannukset.

Spur Dinner

Spur Riden päätteeksi järjestettävä perinteinen juhlaillallinen, jossa kandidaattien suoritus päätetään virallisesti ja yhteisiä kokemuksia juhlistetaan.

Stetson

Leveälierinen ratsuväen perinnehattu, joka toimii yhdessä kannusten kanssa näkyvänä symbolina Spur Holder -yhteisöön kuulumisesta.

Kannukset (Spurs)

Perinteinen ratsastuksessa käytettävä varuste, joka Spur-yhteisössä symboloi ansaittua jäsenyyttä, sitkeyttä ja sitoutumista ratsuväen perinteisiin.

Ratsuväen henki (Cavalry Spirit)

Arvomaailma, jossa korostuvat yhteisöllisyys, johtajuus, palveluhenki, rohkeus, vastuun kantaminen sekä toisten tukeminen vaikeissa tilanteissa. Hooaaah!

Spur Dinner – kokemusten pöytä

Jos viikon raskain osuus koetaan maastossa, sen emotionaalinen huippuhetki saavutetaan Spur Dinnerissä. Moni kokenut Spur Holder kuvailee sitä tapahtuman parhaaksi hetkeksi. Eikä syyttä. Neljän päivän rasitus on takana. Kandidaatit ovat saaneet peseytyä. Märät varusteet on vaihdettu puhtaisiin. Kasvoilla näkyy väsymystä, mutta myös helpotusta. Ja ennen kaikkea ylpeyttä. Perinteinen Spur Dinner pohjautuu ratsuvälikulttuuriin, jossa saavutuksia juhlistetaan muodollisessa, mutta samalla vahvasti yhteisöllisessä tilaisuudessa. Siihen kuuluvat omat sääntönsä, maljansa ja perinteensä. Tunnelmaa on vaikea kuvailla ihmiselle, joka ei ole ollut paikalla. Pitkän pöydän ääressä istuu ryhmä ihmisiä, jotka tietävät tarkalleen, mitä vieressä oleva henkilö on viime päivien aikana kokenut. Sanoja ei juuri tarvita ja yhteinen kokemus puhuu puolestaan. Usein juuri tämän pöydän ääressä kandidaatit ymmärtävät täysin, mitä ovat saavuttaneet ja tunteet ottavat vallan.

Yhdeksän suomalaisen täysosuma

Spur Ride 2026 oli neljä päivää fyysistä rasitusta, henkisiä haasteita, kansainvälistä yhteistyötä ja vanhojen perinteiden vaalimista.

Vuoden 2026 Spur Ride muistetaan Suomessa yhdestä erityisestä syystä: kaikki yhdeksän suomalaista kandidaattia läpäisivät kirkkaasti ”maaliviivan”. Kyse ei ollut sattumasta eikä yksittäisestä onnistumisesta. Se oli seurausta hyvästä reserviläiskoulutuksesta, vahvasta motivaatiosta sekä osallistujien henkilökohtaisesta sitoutumisesta. Jokainen mukana ollut suomalainen joutui käymään läpi samat koetelemukset kuin muutkin. Jokainen myös selviytyi niistä. Samalla suomalaiset jättivät vahvan ja hyvän vaikutelman kansainväliseen Spur Holder -yhteisöön.

Neljä päivää aiemmin Finderupin harjoitusalueelle saapui joukko kandidaatteja, joiden ainoa yhteinen nimittäjä oli tavoite ansaita kannukset. Kun Spur Dinnerin viimeiset maljat oli nostettu, pöydän ääressä istui joukko ihmisiä, joita yhdistivät yhteiset koetelemukset, uudet ystävyssuhteet ja neljän päivän aikana ansaittu kunnioitus. Kannukset ovat näkyvä symboli. Todellinen palkinto on jotakin aivan muuta.

Kirjoittaja: Hanna-Mari ”Hansu” Karhinen, Spur Holder vm. 2023

Hälvälällä on pitkä historia

Moni yritys tai yhteisö täyttäessään pyöreitä vuosia ilmoittaa juhlivansa työn merkeissä. Samaa voi sanoa Hälvälänkin osalta. Harjoitus- ja ampumarata-alueella on touhuttu ja kilvoiteltu jo yhdeksän vuosikymmenen ajan.

Hollolan suojeluskunnan ensimmäinen ampumarata sijaitse Vesalassa suojeluskuntatalon lähistöllä. Pikkuhiljaa todettiin tarvetta olevan isompaan ja parempaan rataan. Vuonna 1934 sitten ostettiin Pyhäniemen kartanon omistajalta, agronomi Paavo Pätiälältä, 3 hehtaarin 75 aarin alue rataa varten Työtjärven lähistöltä. Toimeen tartuttiin kuitenkin vasta kahden vuoden päästä, jolloin rata myös valmistui. Nimekseen ampumarata sai Kaikula.

Pätiälän kanssa neuvoteltiin myös isommasta alueesta, kun valtio etsi harjoitus- ja leirialuetta Tampereen rykmentille. Rykmentti ei koskaan palannut Hennalaan, mutta kaupat kuitenkin tehtiin. Valtio osti noin 789 hehtaarin maa-alueen Vesala-kirkonkylä-tien varrelta.

Lentokenttä rakentuu

Suursota riehui edelleenkin Euroopassa ja Suomenlahden eteläranta oli kokonaisuudessaan NL:n hallinnassa. Etelä-Suomessa alkoi kiivas lentotukikohtien rakentaminen

ilmavoimille. Metsää alkoi kaatua Hälvälän lisäksi mm. Asikkalan Vesivehmaalla ja Padasjoen Tarusjärvellä. Kaikkiaan valmistui talvisodan jälkeen noin 30 sorapäälysteistä lentokenttää.

Kenttäalue on osa Hälvälänkankaan ylätasankoa, mutta tulevan kentän laitamilla oli runsaasti suppia. Paikkakunnan maanviljelijät ja hevosmiehet olivat tärkeä työvoiman lähde. Jälkimmäisiä tuli työmaalle jopa Vesijärven toiselta puolelta Vaaniasta asti. Toki satunnaisesti paikalla oli myös pari katerpillaria ja kuorma-autoa.

Ensimmäinen lentokone kentälle laskeutui 30. elokuuta 1940. Ilmavoimien esikunnasta työmaata tarkistamaan saapuivat majurit Haaki ja Upari. Kone Frieseler Storch oli erittäin lyhyen lasku- ja sekä nousukiidon tarvitsevaa tyyppiä. Ohjaaja Oskar Haaki oli syntyjään hollolalaisia.

Ensimmäinen lentäjäuhr

Jatkosodan aikana Hälvälässä toimi Kenttälentovarikko 1, joskin aivan sodan alussa kentällä oli Hävittäjälentolaivue 30:n Hurricane-hävittäjiä. 25.5. luutnantti Teuri epäonnistui laskussaan palatessaan torjuntalennolta ja menehtyi. Hän oli ensimmäinen jatkosodassa kuollut lentäjä.

Syksyllä 1944 kentällä toimi hetken Tiedustelulentolaivue 16 ja sen jälkeenkin LLv 30:n rippeet.

Lentokentän parakkirakennukset sijaitsivat pääosin Kastarlammin ympärillä. Nekin tyhjenivät, kun varikko siirtyi vielä vuoden 1941 aikana Uttiin.

Siviilit siiville

Ilmavoimien jätettyä Hälvälän lentokentän ei se kuitenkaan jäänyt pusikoitumaan Ruususen unta, vaan aktiivinen lentotoiminta jatkui vielä kolme vuosikymmentä.

Lahden Purjelentokerho, myöhemmin Lahden Ilmailukerho, harjoitti aktiivista toimintaa Hälvälässä aina 1950-luvun loppuun saakka. Kerhoilla oli ajoittain omia vetokoneita, mutta välillä purjekoneet vedettiin ilmaan autoilla tai vinttureilla. LIK:n siirryttyä Vesivehmaalle kentällä toimi viitisen vuotta Lahden laskuvarjokerho.

Liiketoimintaakin on Hälvälän kentällä ollut. Lahtelainen Mersu-kauppiaana tunnettu K.Y. Lehti piti kenttää tukikoh- tanaan samoin kuin lentokuvauksia tehnyt lammilainen Keijo Kääriäinen. Vanhojen lahtelaisten muistaman ”Pi- ka-Heikki”, Heikki Hautala, kävi kentältä hakemassa lento- kuljetuksella saapuneet päivän Ilta-Sanomien myytäväksi Lahden seudulla.

Hennalalaiset tulevat

Vaikka ilmavoimat jättivätkin Hälvälän vuonna 1944, ei so- taväki alueelta kaikonnut. Tulevina vuosikymmeninä saivat lukuisat ikäluokat ensikosketuksensa ”pystykorvan” rekyy- lipotkuun olkapäähänsä ampumaradalla ja kaivautua ensi- kertaa isänmaan maaperään poterotalkoissa.

Sotien jälkeen Hennalassa varusmiehiä kouluttivat Hä- meen ratsurykmentti, Jääkäripataljoona 3 sekä Lääkintä- koulu. Kun Jp 3 lakkautettiin 1952, muutti kasarmialueelle it-patteristo Vesivehmaalta. Salpausselän ilmatorjunta- patteriston siirryttyä Kouvolaan, perustettiin Huoltokoulu- tuskeskus, minkä osiksi tulivat myös Huoltokoulu ja Moot- torikoulu. Hämeen rykmentti lakkautettiin 2014, minkä jälkeen Hälvälän harjoitusalueella on nähty varusmiehiä vain satunnaisesti. Toiminta ei kuitenkaan ole hiljentynyt, vaan vilkkaasta tapahtumatarjonnasta on vastannut MPK:n Lahden koulutuspaikka.

Kilpaurheilun Mekka

Valtio omistaa edelleenkin alueen maat, mutta ratatoi- mintaa pyörittää Hälvälän ampumaurheilukeskus ry. Ammunta on toki ykkönen, mutta Hälvälän tanhuvilla on kilpailtu hämmästyttävän monessa lajissa. Jo 1959 aloit- ti Lahden Golf pelaamisen lentokentällä. Greenit olivat hiekasta ja puttilinjan sai kengillä taputtaa tasaiseksi. Mukkulaan seura siirtyi, kun kenttä sinne vuonna 1966 valmistui.

Pikkuhiljaa pusikoitunut kenttäalue antoi oivan lähtökoh- dan ST-ajolle (suunnistus- ja tarkkuusajo). Jopa SM-tasolla

Kapteeni Heikki Kalaja Hurricane-hävittäjänsä edessä 1941 Hälvälän lentokentällä. (SA-kuva)

Lentokentän reunoilla oli useita koneiden sirpalesuojia, joi- den jälkiä löytyi vielä vuosikymmeniä myöhemmin. (Kuva: Hämeen rykmentti)

Varusmiesoittokuntalaisten partio etenee Hälvälän yössä. (Kuva: Kimmo Simola)

Pataljoonan kertausharjoitus päättyi ohimarssiin vuonna 1983. Maastopuvussa harjoituspataljoonan komentaja, yliluutnantti J-P Liikola. (Kuva: Hämeen rykmentti)

Leopardin jyrähdys saattoi matkaan Venlojen viestin 408 joukkuetta vuonna 2018. (Kuva: Matti Hilska)

Jukolan viesti on järjestetty Hälvälässä kahdesti, 1987 ja 2018. (Kuva: Matti Hilska)

kilpailtiin autosuunnistuksessa. Vuonna 1987 järjesti Suomen Latu valtakunnallisen lentopalloturnauksen.

Kahdesti on lentokenttä toiminut myös Jukolan viestin lähtö- ja maalialueena: 1987 ja 2018. Viimeksi mainittu oli tapahtumana noin 20 000 kilpailijalla siihen mennessä suurin. Tuona vuonna myös koko kenttäalue raivattiin puhtaaksi.

Kahdesti (1974 ja 1984) on kenttäalueen täyttänyt SRK:n suviseturaväki.

Isoja sotilaskisoja

Ammunnan suurkisaputki käynnistyi jo vuonna 1963 Kv. Sotilasurheiluliiton (CISM) mestaruuskisojen merkeissä. Isännät olivat kova sana varsinkin kiväärilajeissa. CISM:n mestaruudesta ammuttiin myös 1988 ja 2001.

Seuraavana vuonna kisattiin varsinaiset MM-kisat. Haulikolajeissa on myös ammuttu maailmancuppia 2019. Jos on alueella nähty jos jonkinmaalaista kenraalia ja tasavallan presidenttikin (2026), niin vuoden 2019 kisoissa oli myös kuninkaallista väriä. Kuwaitin kuningashuoneen jäsen kisasi trapissa ja liikkui seurueineen Kovanen limusiiniletkalla. MM-tasolla on myös kilpailtu sotilas-5-ottelussa sekä ampuasuunnistuksessa. Jälkimmäisessä oli tosin hyvin vahva suomalaispainotus.

Hälvälä romaanin tapahtumapaikkana

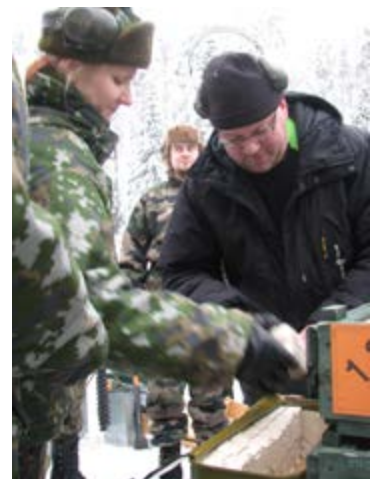
Hälvälä on mitä ilmeisimmin toiminut yhden romaanin innoituksen lähteenä. Arto Salmisen Lahdin päähenkilönä on kolme Lääkintäkoulun oppilasta, jotka kuntoisuuslomalupauksen siivittämänä ilmoittautuvat salaiseen operaation. Kolmikkoa kuljettavan auton oppaaksi nousee Hollolan ABC:llä yksi upseeri. Hän ohjeistaa kuljetuksen tuntemattomaan paikkaan, missä toimii harjoituskenttä-sairaala.

Sairaalassa oppilaat pääsevät koulutustaan vastaaviin tehtäviin. Nukutuksessa ammuttuja sikoja kannetaan sairaalaan sotilaslääkärien paikattavaksi. Oppilaat avustavat. He toimivat myös sairaalan yökköinä, valvomassa potilaiden kuntoa ja mittaamalla niiden lämpöä. Näinhän haavaballistiikkaa on Hälvälässä aikanaan opetettu.

Matti Hilska

Lähteet kirjoittajan hallussa

Reserviläisten ampuapäivät ovat suosittuja tapahtumia ja kouluttajina ovat toimineet maakuntakomppanian jäsenet. (Kuva: Matti Hilska)

VARMISTIN 2026

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania